

Szabadtéri = nem akarás + tehetetlenség

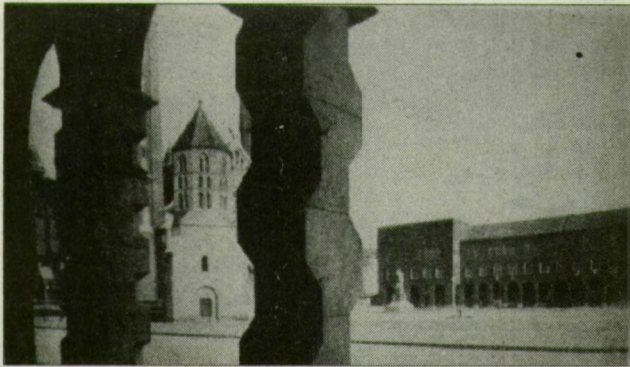
Vége! Kiálthatott fel a nyájas olvasó, amikor a Délmagyarország október 5-i száma címloldalán – annak majd negyedét elfoglalva – a Dóm téri nézőtér elbontásáról szóló belső cikk figyelemfelhívó bevezetőjét olvashatta.

Vége! Vélhette a gyanútlan olvasó – évtizedek nem akarása, s két év tehetetlensége után – történik valami.

A felfokozott várakozást azonban *Borvendég Béla* képviselőtársam írása meglehetősen lehűtötte – amint azt másnap *Sulyok Erzsébet* szöve is tette – mert a dolog egyik illetékesként nem a közeli megoldás forgatókönyvét hozta nyilvánosságra, hanem még csak vágyként jelezte a „nagyakarítás” szükségességét.

Végképp hideg zuhanyt azonban *dr. Ványai Éva* alpolgármestertől kaptunk, aki 750 milliós összköltségről, s ebből első ütemben 390 milliós igényről nyilatkozott azzal, hogy 1993-ra 25 milliót kíván javasolni a város költségvetéséből erre a célra beállítani. Megtudhattuk, hogy közel fél tucat ajánlat érkezett már mobil lelátó, nézőtér szállításiára, de a tájékoztató alapján mindenki csak arra gondolhat, hogy ennek költsége ott van valahol a 390 millió forint körül.

Ilyen ismeretek birtokában bizony úgy tűnik, mást nem tehetünk, mint reménykedünk a jószágos „állam bácsiban”, akinek szíve megesve rajtunk,

Egy régi fotográfia

berepíti szánkba a sült galambot, s a jövő évre vagy 360 millió forintot kiutal nekünk erre a célra.

Bizony, aki nem talpal az információk után, legfeljebb ennyit tudhat szabadtéri ügyben, mégha jó sorsa városi képviselővé tette is.

Némi – nem csekély – utánajárással azonban kideríthető, hogy nem olyan lehangelő a helyzet, mint azt a nyilatkozat felvázolta, s kellő akarással – igaz ez eddig nem volt sajátja a közgyűlésnek – magunk is segíthetünk önmagunkon; az első és legnagyobb – szemmel látható – lépésben mindenképp.

A májd fél tucatnyi ajánlat tanulmányozása alapján ugyanis kideríthető, hogy „mindössze” kb. 150 millió forintból eltakarítható a régi monstrum, a világítótornyokkal együtt (tessék darabjait gyűjtőknek kínálni, van olyan mementója

ez Szegednek, mint a néhai vasfüggöny volt a nyugati határszélén, vagy a berlini fal) és felállítható az új, mobil nézőtér világítótornyokkal, felszereléssel, s jut egy díszlet és kellékraktár is belőle – valahol kívül a város közepén.

Igaz, hogy ez még nem jelenti a tér burkolatának és az alatta lévő közműveknek cseréjét, de könyörgöm, inkább egy dimbes-dombos teret lássak – de lássam a teret – mint ezt a vasszőrnyeteget, s ha a közművek eddig elváltak, talán ellesznek még néhány évig úgy, ahogy vannak.

Mi tehát a teendő? *Határozni és lépni*, de azonnal. Ne a szokásos módon, az irodák és bizottságok útvesztőjébe küldeni az ügyet, mert akkor félő, hogy e közgyűlés mandátumának hátralévő ideje már kevés lesz a döntés meghozatalához.

Ha a folyosón, a közgyűlési

termen kívül mindenki – vagy ne legyek maximalista, majd mindenki – pártállástól függetlenül egyetért a szükségességben, ne a sokat markolni akarás legyen ezen egyetértés sírásója, ne 750 millióról beszéljünk, amikor csak 150 millióra van szükség, mert míg az előbbi – joggal – elrettenhet mindenkit, az utóbbi – biztosan remélem – a képviselők és a városlakók túlnyomó többsége akaratából önerőből is megvalósítható.

Ne gondolja természetesen senki, hogy az állami céltámogatás kérése és igénybevétele ellen vagyok – már bocsánat, ha nem is hinnék, annyi józan eszem nekem is van – csak az ellen, hogy a döntő lépés megtételével egy percet is várjunk. Ha döntünk 150 milliós saját erő költségvetési előirányzatáról, s megkapjuk az igényelt támogatást is: annál jobb nekünk, többet is megvalósíthatunk, mint először gondoltuk. De ha nem kapjuk meg a támogatást, akkor sem mulasztottunk ismét egy – lassan jóvátehetetlen – esztendő.

Két év eltelt, szűk két évünk van még: legyünk már egyszer határozottak, gyors és jó döntést hozók, képviselőtársaim!

Dr. Szilvássy László
önkormányzati képviselő

Elkészült

a Vinkler-festmény restaurálása

A József Attila Tudományegyetem a Tiszaparti parnaszus után a *Művészetek hő-dolata Mária előtt* című Vinkler László falfestményt is újra a szegedi nyilvánosság elé bocsátja. A Kalmár Laboratórium és az Egyetemi Számítógéppont épületében lévő falfestmény helyreállítását Szabó Tamás restaurátorművész végezte, s átadására 1992 október 9-én 15 órakor kerül sor (az Árpád tér 2. alatt).

A festmény alkotója, Vinkler László a város neves festőművésze az 1938. július 23. és augusztus 15. között Szegeden – I. István királyunk halálának 900-ik évfordulója alkalmából – rendezett Egyházi és Világi Képzőművészeti Kiállításra készítette a falfestményt.

Gyermekszínházi nap

Nyílt gyermekszínházi napot rendeznek szombaton az Arany János Általános Iskolában. A program 9 órakor kezdődik, először a Főfasori Általános Iskola csoportja Arany János A fülemile című költeményének színpadi változatát adja elő, őket a Szeged Színitanoda növendéke követik, Nyilas Misi történetével, majd Andersen Fülemileje jön a Tabán utcai Általános Iskola csoportjának előadásában. Végül a házigazda, az Arany János Általános Iskola csoportja mutatja be Milne Micimackójának Füles születésnapja című színpadi adaptációját. A szervezők nemcsak az előadások iránt érdeklődőket várják, hanem a városban működő gyermekszínházi csoportok képviselőit is, hiszen szeretnének egy gyermekszínházi egyesület létrehozni. Ezt a kezdeményezést támogatja a nap védnöke, a Szegedi Színházi Páholy, és a Szegedi Nemzeti Színház igazgatója, Kormos Tibor is. A szombati előadásokra a belépés ingyenes!

Konyha az egész világ

Frank, a kiégett szakács: Galkó Bence

A Kamaraszínházban Lukács Andor rendezésében mutatják be Arnold Wesker *Konyha* című színművét. A szereplők közül a Szegedi Nemzeti Színház régi-új tagját, Galkó Bencét nem kell bemutatni, hiszen 1982 és 1987 között már bizonyított Szegeden. Most Frankot, a második szakácsot játssza, akiről a szerző a következő jellemvázlatot adja: „Harmincnyolc éves korára fásult ember lett belőle. Semmi sem izgatja, viszont nem is boldogítja semmi. Naphosszat iszik. Estére kótyagos ugyan, de a szakértelme vakon vezérli. Cspikedi, csücsöréshi a pincérnőket.”

– Tetszik a figura, mert egészen más, mint én vagyok. Frank a maga szakmájában profi, jó szakács, nagyon jól tud főzni, viszont nem érdekli semmi, a munkája sem. Wesker odaírja a szerephez, hogy Frank négy évig volt hadifogoly – a darab elméletileg közvetlenül a háború után

játszódik –, ő nem egy az élettől, önmagától kiégett ember, hanem valószínűleg a német hadifogság égette ki.

– Ez a darab a számodra miről szól?

– Arról, hogy embereket látunk a maguk életében, egy hermetikusan összefűrt közösséget, amelybe nem azért mennek az emberek, mert az ott lévők érdeklik őket, hanem azért, mert pénzt kell keresniük. Ebben a rövid két órában azt mutatjuk be, hogy ez a közösség hogyan él, mik történnek itt az emberekkel.

– Mint egy szociológiai vázlat?

– Benne van talán az is, de csak a harmadik-negyedik síkon, és nem is ez a fontos. Sokkal fontosabbak az emberek, az érzelmeik, az indulataik, az egymáshoz való viszonyuk; hogyan boldogulnak bele a munkába, hogyan vetkőznek ki magukból munka közben, és hogy lesznek megint emberek, ki hova jut el estére. És holnap újra be kell jönni, mert a konyha áll... Ekkor történik valami a darabban – ezt majd mindenki meglátja –, ami rendkívül izgalmas dolog...

– Milyen szerepajánlatokkal hívtak Miskolcra Szegedre?

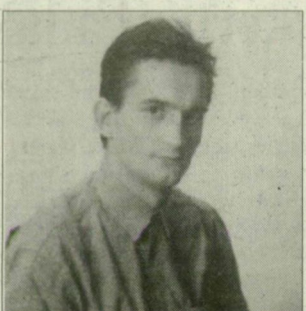
– Semmi konkrétummal. Én nem is szeretem az ilyet, mert előfordult már, hogy előre tudtam szerepeket, és pont az maradt el technikai okok miatt, amelyekre legjobban készültem.

„Meghalok a gyerekek nélkül”

Nicholas, a ciprusi szakács: Szemán Béla

Az új főrendező, Árkosi Árpád úgy hívta Miskolcra Szegedre, hogy nem ígért neki konkrét szerepeket, „mindössze” annyit mondott, hogy szüksége van a színházlátására. Szemán Béla csomagolt, s az idei évadot már a szegedi társulat új tagjaként kezdte. A miskolci színháznál hét évet töltött, nem végzett főiskolát, de úgy érzi, nem is volt rá szüksége. Első szerepe Szegeden a Kamaraszínházban Arnold Wesker színművében, a *Konyhában* Nicolas, a ciprusi szakács.

– Nicholas nagyon furcsa figura, tőlem teljesen távol áll. Én nyugodt ember vagyok, nem tudok veszekedni, itt pedig a négy jelenetemből háromban ordítózom és veszekszem. Egy dubbancsot kell játszanom, aki egy másodperc alatt 150 fokon van, mindent tör-zúz, aki ha kell a feleségét is megáldja, csak azért, hogy ő jöjjön ki győztesen. Tőlem ez nagyon messze áll, szén

vedtem is a próbák kezdetén, nem tudtam, hogyan fogom összeegyeztetni magammal. Lukács Andor olyan fantasztikus rendező, hogy rávezetett arra, hogy ez bennem van, megmutatta, hogyan bányász-szam elő magamból. Rá kellett jönnöm, hogy tulajdonképpen kis dubbancs is tudok lenni. Ma már nagyon szeretem a figurát, ezzel a szereppel megértettem, hogy milyen ez az állapot.

– Neked milyen „szelepeid” vannak?

– Nálam nagyon sok van, a

munka az egyik legfontosabb. Miskolcon például a színház mellett négy évig irodalmat és történelmet tanítottam óraadóként fakultációban egy szakiskolában. Tegező viszonyban voltam a diákokkal, baráti kapcsolatot alakítottunk ki, a történelmet és az irodalmat is a színházon keresztül próbáltam megközelíteni, nem évszámokat tanítottam, nem azt mondtam el, hogy nagy okos emberek mikor mit csináltak, hanem a tetteiket megpróbáltam emberi momentumok alapján megmagyarázni. Minden év végén előadtunk a színházban egy musicalt a gyerekeimmel. Felejthetetlen volt! Most itt tobzódok Szegeden, egy olyan iskolát keresek, ahol ezt is folytathatnám, mert meghalok a gyerekek nélkül.

HOLLÓSI ZSOLT

Péntektől vasárnapig

Dzsessznapok

„Az ország egyik legjobb dzsesszklubja Szegeden működött a hetvenes és a nyolcvanas évek fordulóján. Most hétvégén ismét rangos dzsesszfesztiválnak ad otthont a város, s ez rendkívül örömteli, hiszen a többi műfaj mellett a dzsessz sem hiányozhat Szeged zenei vérkeringéséből” – fogalmazott Szerdahelyi Zoltán, a rendező Ifjúsági Ház igazgatója azon a sajtótájékoztatón, amelyen megjelent Tühegyi József alpolgármester is. Mint mondta, a városnak kötelessége színesíteni a palettát, majd hozzátette, ő személy szerint is elkötelezettje ennek a muzsikának. Azon túl egyébként, hogy a fesztivál védnöke dr. Lippai Pál polgármester, a városháza egyben szponzora is a dzsessznapoknak a Szegedi Kulturális Alap révén, amely a Kereskedelmi Bank Rt.-vel, a Szerencsejáték Alappal és a British Councillel együtt hozzájárult ahhoz, hogy a nagy-névű művészeket felvonultató fesztivál jegyárai elérhetőek legyenek. (Egy adat: a két-milliós összköltségvetésnek kétharmadát vállalta át az említett négy támogató.)

A ma este hétkor kezdődő első nap szereplői sorrendben: a Trio Midnight (közreműködik Makovics Dénes szaxofonon), Deseő Csaba és a Jazz Tramps (vendég: Ivanko Tot újvidéki gitáros), valamint a Charlie Parker Memorial Band az Egyesült Államokból. Éjfél-től jam session a Molnár Dixieland-del. Belépőjegyek nemcsak a koncertek előtt, hanem elővételben is kaphatók a helyszínen, az Ifjúsági Házban (telefon: 62314-344).

P.L.

FOTÓ: GYENES KÁLMÁN

Az 1930-bat készült emléktáblát a Tömörkényi gimnázium képzőművészeti tagozatos diákjai faragják újra